

Антропософски вести

Брой 66
ВЕЛИКДЕН
АПРИЛ 2020 г.

ИЗДАВА СЕ ОТ АНТРОПОСОФСКОТО ОБЩЕСТВО В БЪЛГАРИЯ

Антропософията е път на познание и себеразвитие, който обхваща сферите на философията и науката, изкуството и социалния ред, предлага духовно-научни методи за развитие на истинско осъзнаване на реалността, дава обективно обяснение за човешката и световна еволюция. Основателят – д-р Рудолф Щайнер (1861 – 1925 г.) предоставя на всяка индивидуалност в пълна свобода обективно да изследва и провери фактите, изнесени от него за видимия и невидимия свят.

СЪДЪРЖАНИЕ

2. Антропософската медицина на сто години. Смелостта да лекуваш
3. Пътица към разбиране на лечебното растение имел
5. Духовните сили на биографията
8. Идването на Антихриста
10. Абсурдността на климатичната религия
15. Сдружение „Софера” – същност и цели
16. Покана за Общо събрание и Великденски празник на Антропософското Общество в България
16. Антропософски групи в България

„Антропософията добавя към традиционното познание за човека, получено от признатите днес научни методи истини, извлечени чрез духовното изследване, а антропософската медицина използва това разширено познание за допълване и усъвършенстване на медицинското изкуство.”

Ита Вегман

АНТРОПОСОФСКАТА МЕДИЦИНА НА СТО ГОДИНИ

СМЕЛОСТТА ДА ЛЕКУВАШ

С отбелязването на 100 години от първия медицински курс – лекции от цикъла „Духовна наука и Медицина“, четен от Рудолф Щайнер от 21 март до 9 април 1920 година в Дорнах и положил началото на обучението на лекари и медици в основите на Антропософската медицина, антропософите по света се поздравяват с едновековен юбилей на тази медицина, която идва в 20 век, за да помогне на човечеството в разбирането на боледуващия човек, на неговите духовни тела и първопричини.

В лекциите от този курс Рудолф Щайнер изтъква необходимостта от „реформиране на съществуващото медицинско направление“, започвайки от някои базисни науки - анатомия, биология, физиология; както и това, че отделни индивидуалности все повече ще чувстват нужда от одухотворяване на медицината с познанието на Духовната наука.

Рудолф Щайнер отдавна подготвя това „поле“. Още 12 години преди първия медицински курс той говори за лечение с бял имел на малигнените заболявания, а през 1910 година изнася цикъла „Откровения на кармата“, където дава познание за болестта и лечението, за връзката между карма и боледуване. През март 1911 година в Прага изнася цикъла „Окултна физиология“. Можем да поставим в тази подготовка и лекциите върху 4-те Евангелия (1908-1912), където лечителството на Христос Исус може да бъде обяснено само с Духовната наука, с разбирането на кармата. В тази своя нелека задача той се нуждае от помощ и подкрепа. Ето защо 14 години по-рано, през 1906 г. той препоръчва

Ита Вегман – 1917 г.

на младата Ита Вегман да запише медицина в Цюрих. Това се осъществява, тя завършва през 1911 година, след което специализира. Наближаването на края на войната отново събужда идеята за събиране в и около Дорнах на лекари, търсещи и прилагащи духовното медицинско познание.

През 1917 година д-р Ита Вегман, вече на четиридесет и една години, пише на д-р Гросхайнц - дарителя на мястото, където е построен Гьотеанума, споделяйки своите намерения за изграждането на една лечебница в Арлесхайм. Тя търси неговата финансова подкрепа към вече създадения от нея фонд. Така с много усилия и инициативи Ита Вегман бавно се приближава към мечтата си - да бъде близо до Дорнах и да практикува една нова медицина, черпейки от духовното познание на Рудолф Щайнер.

През 1919 година един австрийски химик д-р Оскар Шмидел се заселва в Дорнах и започва да развива своята лаборатория, ползвайки препоръките на Щайнер. Начинанието му прераства във „Футурум“, а по-късно - във „Веледа“. В същата тази година Ита Вегман пише и на него, за да колаборират в медицинските и лабораторни дейности.

На медицинския курс през 1920 година Ита Вегман среща своите колеги, с които през следващите 20 години ще работят заедно - както в Арлесхайм, така и в Аскона. Това са Хилма Валтер, Мадлене ван Девентер, Маргарете Киршнер - Бокхолт, Лудвиг Нол, Норберт Глас, а с някои от тях след 19 години, през 1939 година ще дойде в България.

В следващата 1921 година д-р Ита Вегман вече е в Арлесхайм и изгражда своя Клинико - терапевтичен институт. Тук през следващите 3 години, всеки следобед, когато не пътува за някой свой цикъл, Рудолф Щайнер ще идва от Дорнах до Арлесхайм, намиращ се на около 2 километра разстояние, за да могат заедно да преглеждат и да предписват необходимото лечение на болните. По същото време такъв институт се създава и в Щутгарт. Нов медицински курс се провежда през април 1921 година и все повече млади лекари са насочват към антропософската медицина.

Рудолф Щайнер и лекари от медицинския курс през 1921 г.

През август 1923 година в Уелс, Пенменмаур, Ита Вегман задава на Рудолф Щайнер въпроса за възобновяване на старите езотерични мистерии на Меркурий – Рафаел. Това е достатъчен повод за него да започне подготовката както на езотеричен кръг с това име, така и нови семинари и курсове за млади лекари. Това се осъществява през януари и април и е особено важно след Коледната конференция. Започват и създаване на обща книга - „Основи на разширеното лечебно изкуство“, която излиза след неговата смърт. Последните шест месеца от живота на Рудолф Щайнер се превръщат в истинско изпитание за лекуващите го антропософски лекари - Ита Вегман, Лудвиг Нол.

В последните активни седмици, през септември 1924 година, Рудолф Щайнер изнася цикъл от лекции за пастори

и лекари, с които хвърля светлина върху разбирането на Духовната медицина за следващите столетия напред. Извървяването на лекарския път е „пътят на Христос до Голгота...“. Така стават разбираеми думите му, отправени към Ита Вегман, които тя до края на живота си ще повтаря: „Смелост да лекуваш!“ Тези думи са изпълнени с езотерична мъдрост, духовна воля и насочват към смелостта, която е необходима при разпознаване на силите и съществата, стоящи зад болестите.

Медицинската секция на Висшето Училище за Духовна наука при Единното Антропософско Общество в Гьотеанума, създадена по време на Коледното събрание 1923-24 година се превръща в истински двигател за развитието на антропософската медицина по света. Започва се под ръководството на Ита Вегман, после делото се продължава от

нейните ученици и така до днес - с Михаела Гьоклер, Матис Гирке, Георг Золднер.

А в България през 90-те години се събра едно малко ядро от лекари, които се опитаха да прилагат принципите на антропософската медицина и да лекуват. След десетина обучителни семинари с водещи лекари от Холандия, Швейцария и Германия, всеки от нас пое по своя кармичен път.

В последните години успешното лечение на онкологичните заболявания с Искадор, засили интереса към него и търсенето на антропософската медицина у нас. Остава надеждата, че духовното познание, извлечено от антропософията и навлизащо във всички сфери на живота ще продължи да прониква, да развива и обновява грижата за здравето и живота на човека и в бъдеще.

Д-р Трайчо Франгов

ПЪТИЩА КЪМ РАЗБИРАНЕ НА ЛЕЧЕБНОТО РАСТЕНИЕ ИМЕЛ

Антропософската терапия с имел на пациенти с рак се радва на изключителни успехи. Затова се поставя въпросът за естеството на растението имел, превръщането му в лечебно средство и връзката му с рака. В антропософско-гьотеанистичен смисъл този въпрос ни предизвиква да разпознаваме все повече и повече сетивните явления в областта на изследванията на имела и рака като израз на многократно диференциран свят на творчески сили. Ръководните идеи на Рудолф Щайнер относно терапията с имел помагат за ориентиране и рационален подход към този съществен въпрос. По смисъла на

такъв път на познанието бих искал да представя тук опит и резултати от работата с растението имел, неговата фармацевтична преработка и фармакологичните процеси.

Две полярни една спрямо друга сфери на опит рамкират научната ми работа в Института Hiscia на Асоциацията за изследване на рака: активното проучване на имел в природата за по-нататъшна обработка в лабораторията и изучаване на публикуваните данни за имел на писалищната маса. В първия случай ние навлизаме в живия свят на имела, за да направим първите стъпки към бъдещата му преработка. Във втория случай се натъкваме на свят от идеи, които са отразени в около 8000 научни публикации и върху които естествено надграждаме.

За да се разбере същността, е необходимо душевно задълбочаване чрез вглъбяване във феномените. Освен това би трябвало душата да стане възприемчива за материалните явления и в смисъла на Гьоте за техните морални ефекти. Както показва следващият пример, такъв ефект може да се прояви като неочаквано силно преживяване. По време на събирането на реколтата от имел през студената зима на върха на един от най-красивите ни дъбове, висок над 30 ме-

През есента на 2018 г. на конференция на секцията „Evolving Science“, се събират изследователи-гьотеанисти, за да обменят идеи за духовното в природата. Това, което Рудолф Щайнер посочва като свой „основен принцип“ - способност за духовно съзнание, духовно внимание и духовно виждане, се отразява - според текста от конференцията - в по-дълбокото преживяване на природата при идеалния подход, в описаното символизиране на природния опит и накрая в междинния (граничния) опит, при който материалното изчезва в полза на по-висшето.

тра, след часове бране на плодовете на имела, изведнъж погледнах от зеления свят на растението надолу към голата зимна гора със сиво-черните стволоче и клони и към земята, върху която нямаше никаква зеленина. Сякаш стреснат от този мъртъв, замръзнал свят, аз побягнах обратно в яркото зелено на имела. Преживяването на процесите на смъртта и живота се превърна в централна тема при работата ми с имела.

Защо дървото е полезно, а цветята са красиви

Именно чрез есенно-зимната смърт на растенията става ясно, че

процесите на умиране също принадлежат към конституиращите фактори на растението, както и обуславящите растежа сили на възстановяването. Отмирането в дървесината е процес, който като центростремително уплътняващо действие превръща въглерода от свободната форма на въглеродната киселина в твърдото състояние на мъртвата дървесина. Тази склеротизираща трансформация е свързана с образуване на маса, която води до консервиране на миналото. От Гьоте и Щайнер научаваме, че този процес на умиране е свързан със силите, излъчващи се от земята, с образуването на корени.

От друга страна, изсъхването при остаряване на цветята е израз на сили, облъчващи от Космоса и описани от Гьоте като спирална тенденция. В техния ориентиран към околната среда и светлината характер, в излъчването на цвят, аромат и топлина, в разпадането на разлагащото се цвете се появяват центробежни процеси на разпадане, които съществуват изключително в настоящето. Отношението на хората към тези полярни един спрямо друг процеси на умиране разкрива нещо от тяхната природа.

Нашето отношение към дървото е предимно в аспекта

на неговата полезност, докато цветята се ценят като украса и носители на радост заради красотата им. При смъртния полъх, който обхваща мощно природата през есента, първоначално чрез промяната на цвета на широколистните дървета се извършва нещо като цъфтеж, свързано с оцветяване, освобождаващи топлина процеси на изгаряне и разпадане на твърди структури. Тази „фаза на цъфтеж“ завършва с прехода към покафеняване, склеротизация и падане на земята на листата. Това, което в растението е пространствено разделено в резултат на облъчващи спирални сили при формирането на цветовете и на сили на излъчване при образуване на дървесина и корени, се проявява последователно в стареенето на листата.

Скритата в растението имел смърт

Като вечно зелено растение имелът е извън това сезонно събитие. Той хвърля листата си в зелено, сочно и пълно с хранителни вещества състояние. Стъблата на имела са изпълнени със зелена, паренхимна тъкан, което им придава подобна на гума консистенция. Процесите на умиране, които се проявяват в дървесината, са до голяма степен потиснати. Цветовете на имела са редуцирани до четири малки люспи, така че смъртта в цвета почти не се проявява. Семето от имела също не се развива като сух постоянен орган, а остава зелено и сочно, обгърнато от слузта на плодовете. Ясно е, че имелът в своето младежко, почти „ембрионално“ състояние, държи процесите на изсъхване и смърт далеч от морфогенезата.

Процеси на умиране намираме скрити в имела и на ниво образуване на субстанция. Две групи отровни субстанции са добре проучени и се считат за „основни активни субстанции“ на имела: вискотоксини (Viscotoxine) и имелолектини (Mistellektine). Двете протеинови съединения водят до умиране на клетките и биха могли да имат противо-туморно действие при директен контакт с туморната тъкан. Вискотоксините причиняват смърт на клетката чрез разрушаване на клетъчната мембрана по периферията на клетката. Те водят до центробежно изтичане на съдържанието на клетката и до разпадането ѝ. За разлика от тях имелолектините трябва да бъдат абсорбирани от клетката, след което блокират образуването на протеини и предизвикват така наречената програмирана клетъчна смърт, при която клетките се свиват, но клетъчната мембрана се запазва до последно като граница спрямо околната среда. По този начин става ясно, че в малките, богати на сяра вискотоксини и в големите, състоящи се от няколко компонента имелолектини има два полярни процеса на умиране: центробежни бързи разлагащи процеси и центроостремителни уплътняващи, запазващи структурата процеси.

Тази полярност се отразява по характерен начин в локализацията на тези фармакологично високо активни вещества в имеловия храст. Вискотоксините се натрупват в периферията на храста в листата и най-концентрирано в цветните пъпки. Те до голяма степен липсват във филизите (летораслите). За разлика от тях имелолектините в периферията са в малки количества и концентрацията им нараства центроостремително с увеличаване на възрастта на стъб-

лата към централния орган на филиза, който се явява чист лектинов орган. Центърът на образуване на имелолектин е проникващият в дървесината на гостоприемника филиз, т.е. мястото, където би трябвало да започне образуването на корени. В имела обаче центроостремително уплътняващите, обърнати към земята, склеротизиращи градивни сили на образуването на корен и дървесина се държат настрана от морфогенезата. Те се появяват в метаморфозирана форма като имелолектинови процеси. На цветния полюс на имела вискотоксините процеси се проявяват по съответен начин като метаморфоза на държаните извън морфогенезата сили на центробежното развитие на кълновете и цветовете.

Да останеш жив там, където други умират

Поникването и цъфтежа са процеси във флората, които обикновено могат да се наблюдават в хода на година. Имелът, в който те са потиснати, формира именно през това време вискотоксините, за да достигнат те своя пик през юни, преди образуването на вискотоксини да спре след лятното слънцестоене. За разлика от тях имелолектините достигат най-високите си концентрации през декември. Това характеризират на лятното състояние от вискотоксините и на зимното състояние от имелолектините показва полярност на летния и зимния имел, която се взема предвид при производството на антропософските препарати от имел. Едва след смесването на екстракт от летен и от зимен имел се получава ефективно средство за лечение на онкоболни пациенти.

Връзката между задържаното центробежно образуване на издънки и цветовете и образуването на вискотоксин от една страна и центроостремителното образуване на корени и дървесина и имелолектиновите процеси се проявява по три начина: чрез родството на характеристиките на процеса, чрез локалното съвпадение в разпределението в имеловия храст и чрез времето протичане на процесите в хода на годината. Този компенсаторен принцип на морфогенеза и образуване на субстанция ни обръща внимание на факта, че намаляването на диференциращите процеси при морфогенезата на растенията може да бъде указание за съответен специален фармакологичен потенциал.

Внимателният наблюдател забелязва централната роля на антитенденцията на имела в нейното двойно проявление както по отношение на нормалния ход на образуване на растението, така и при свързаното с него появяване на полярните отровни процеси. Рудолф Щайнер отдавна обръща внимание на полярната природа на имела като между другото описва ролята на имела в мита за Балдур от «Edda». Там той става инструмент в ръцете на двете противоположни сили за враждебни действия, довели до настъпване на залеза на боговете. В последния момент този пагубен акт е уловен от бога Видар „Мълчаливия“ и е превърнат в лечебни сили: „и земята отново стана зелена и красива“. Това действие на Видар може да служи като символ за превръщането на имела в лекарство чрез фармацевтичния процес.

Конрад Урех

Превод: Агенция „Валера“

ДУХОВНИТЕ СИЛИ НА БИОГРАФИЯТА

Когато човек продължително развива благодарност към духовните същества, които постоянно ни подаряват нови творчески сили, той би могъл да се доближи до духовната същност на биографията. Биографичните закономерности се разкриват само донякъде в процеса на индивидуалните опити да се проникне с разбиране в тях. Обикновено биографичната работа протича в малки групи под формата на уъркшоп. Някои ръководители на такива биографични групи са описали методиката на своята работа. Един от авторите на методични книги по биография е Гудрин Буркхард. Тя е лекар и определя себе си като ученичка на Ита Вегман. Основател е на валдорфско училище в Бразилия, в което е работила като училищен лекар. Повече от 50 години Буркхард е ръководила биографични курсове. По идея на своите ученици тя е написала няколко книги. Тези книги разкриват пътя, който трябва да извървим, за да проникнем с разбиране, колкото е възможно по-дълбоко в своята биография. В нейните книги са отразени резултатите от проведените семинари за биографичните закономерности, за живота след смъртта и за въздействието на планетите. Задачата на авторката, както тя я разбира, е да помогне на читателите да преживеят живота си уверено и смело. Тя е убедена, че вече е дошло времето, когато можем да говорим за духовния си опит така, че и други хора да направят по-съзнателни своите преживявания. Но преди всичко е необходимо, според нея, да си изясним някои кармически закономерности.

Гудрун Буркхард споделя, че в нейния живот винаги е имало моменти, които сякаш ѝ говорят: ето сега е най-подходящото време да направиш това. И тя никога не пропуска подходящия момент. Така е написала „Вземи живота си в своите ръце“, „Животът продължава“, „Свободата след 63-годишна възраст“ и още шест книги, издавани и преведени на немски, френски, английски, руски и португалски език. Преди всичко тя насочва вниманието ни към това, че във висша степен полезно е да разберем с обикновеното съзнание причинно-следствените връзки между отделните периоди в нашия живот. Пътят към истинската биографична работа, според нея, се подготвя от ясното чувство за кармата. В личен план някои събития в земния живот са шокиращи и се изживяват болезнено. Но целта на биографичната работа не е да се понасят по-лесно тези шокиращи събития, а да се внася светлина в тяхното изживяване. Човек може да ги изживее по-съзнателно, ако е наясно, че сам е създал последствията от някаква причина и самият той е поискал следствието от нещо, което сега му се случва.

Един важен за биографичната работа въпрос, задаван от повечето участници в такива групи, е при какви обстоятелства и до каква степен нашата воля може да се намесва в линията на кармичните следствия. Авторката пояснява, че при известни обстоятелства нашата воля може да се намесва в кармическите следствия, но това е една далечна цел. А за постигането на целта е необходимо да се изясни какво съзнание предстои да бъде изградено. И преди всичко е необходимо да се посочи разликата между лично

съзнание и съзнание на индивидуалността. Когато човек минава през портата на смъртта, той започва да си служи със съвсем нов вид съзнание, свързано с новите условия, различни от земните. Тогава неговият поглед се насочва към всичко, което той е извършил между раждането и смъртта. След смъртта си човекът разглежда своя живот и вижда греховете, които е извършил. Той вижда как заради определено негово действие е израснал или се умалил в своята ценност. Станал е по-малко свършен, ако е причинил вреда на някого. След смъртта той поглежда назад и вижда много случаи, за които си казва: аз съм станал по-несвършен заради това свое действие. В резултат на това у него възниква волята да извърши всичко, с което ще достигне отново своята ценност, онази, която е изгубил. Той иска да компенсира злото, което е причинил. Човекът се движи от намерението да достигне онова равнище на свършенство, което засега е недостижимо за него поради някаква определена постъпка. Всички ние имаме едно съзнание, което действа във времето между раждането и смъртта. Наричаме го лично съзнание. Но след смъртта продължава да действа едно съзнание, за което обикновено човекът не знае нищо. И това е едно по-широко съзнание, което включва периода между смъртта и новото раждане. Онова същество в човека, което обхваща това съзнание, се нарича индивидуалност. Причините, които произтичат от това съзнание, продължават да действат след раждането, но ние не помним. След новото раждане ние живеем със съзнанието, което действа в земния живот между раждането и смъртта и което ние наричаме съзнание на личността. Но с биографичната работа можем да си изясним как съзнанието действа извън земния живот. Ако човек се е въвлякъл в нещо, което може да му причини болка, трябва да предположим, че това е действието на кармата по отношение на човешката индивидуалност, в която се изпълнява едно негово собствено решение.

След смъртта човешкият духовен зародиш преминава през Лунната, Меркуриевата, Венерината, Слънчевата, Марсова и Юпитеровата сфера. А радикалната сериозност на живота е в сферата на Сатурн, където духовният зародиш попада, след като е преминал тези планетарни сфери. Тук действат Серафимите, с чиято помощ по-късно в земния живот човек открива своята отговорност в осъществяването на целите си. В сатурновата сфера се преживява най-силното луциферическо изкушение. Луцифер иска да задържи човека в духовните светове като чисто духовна същност. Той казва: „Защо трябва да се върнеш на Земята? За какво ти е тежестта на физическото тяло? Тук можеш да се занимаваш само с духовността, без никакви задължения! Защо ти трябва да изпитваш отново земните мъки?“ Опитвайки се да намери отговорите на тези въпроси, човекът вижда космическия Христос и разбира колко дълъг е все още пътят, за да достигне истинското свършенство, към което вече се стреми. Същността на Сатурн дава на човека необходимото съзнание, за да може да вземе решение да слезе отново на Земята. И тук, на Земята, да преобрази в светлина част от

своята сянка, от своя двойник. Срещата с Христос в сатурновата сфера е един мощен подтик да се поеме отново към земния път. Христос става за нас една жива сила, с която ние минаваме през Среднощния час на битието и започваме да се движим отново към Земята. Под формата на космодраматически действия първата йерархия ни показва какво е планирала за новия ни земен живот. Именно в този момент ние ясно осъзнаваме целите на следващата си инкарнация. Тогава ние отново преминаваме през планетарните сфери, които ни дават своите подаръци. Но преди всичко там ни се задават определени въпроси. Например, съществата от Лунната сфера ни питат: "Какви намерения имах в този живот, кои от тях изпълних и кои – не?" Става дума за намеренията, които много сме искали да изпълним, а не за идеите, които понякога са ни хрумвали.

В биографичната работа е добре да уточним външни или вътрешни са били причините, които са ни попречили да ги осъществим. Меркуриевата сфера ни поставя следните въпроси: "Какви обещания съм давал на хората и кои от тях не съм успял да осъществя?" Тук именно ние пресмятаме външните и вътрешните причини, които са ни помогнали да ги реализираме и онези, които са ни попречили. След това в биографичната работа е добре да отговорим на въпроса: "От какви болести съм боледувал и кога?" Венерината сфера ни поставя следните въпроси: "Каква беше религиозната принадлежност на моите родители? Какви бяха религиозните групи, в които аз съм попадал или принадлежал?" Слънчевата сфера оказва интензивно влияние върху срещите с хората. Тук се поставя началото на онези кармически договорености, които ние сме осъзнали във времето на Кама Лока. Неизменно водени от своя ангел, ние продължаваме да се движим към Земята, преминавайки през планетарната сфера. По този път ние действаме със съзнанието на индивидуалността. В лунната сфера, се определя дали човек ще се приеме като мъж или жена. Тук се определя полът. Изборът на родителите е направен значително по-рано, още в слънчевата сфера. В лунната сфера човекът, на който предстои да се инкарнира, взема отново онази част от своето астрално тяло, което е оставил след последния си земен живот. Това е основата за неговия двойник. Непосредствено преди началото на нашето ембрионално развитие ни се показва бъдещият земен живот. Тази презентация обаче не ни гарантира нищо. Не е изключено човек да обърка своите задачи. Всъщност, това се случва не особено рядко. В някои случаи човекът изпитва страх от своите задачи. Оказва се, че Ариман ни причаква на изходната точка между лунната сфера и нашето ембрионално развитие. Под негово влияние настъпват нови страхове и съмнения дали да се инкарнираме или не. Но сега вече любовта ни притегля към Земята. Любовта, която някога сме дали, сега ни свързва с определени хора. Започва новото ни битие и ние забравяме времето между смъртта и новото раждане. А най-вече забравяме това, че сме дошли с намерението да изравним кармата си, да хармонизираме отношенията, да поправим грешките си, да изпълним определени задачи. Когато човек изпитва определена болка в младостта си, той не може да си спомни, че сам е участвал в избора на това събитие, което ще му

причини болката. Но в много редките случаи, когато човекът осъзнава какви намерения са го ръководили в живота между смъртта и новото раждане, за да избере точно това нерадостно събитие, тогава той вижда и поема духовната сила, която му се дава, за да преживее събитието. А след нея идва и чувството на благодарност към йерархиите, които му помагат.

В биографичната работа се правят упражнения, свързани със съществата от Слънчевата сфера. Там ни се поставят следните въпроси и задачи: "Разгледай всички предишни срещи в твоя земен живот! Опитай се да създадеш обективна представа за различните хора, независимо дали те са ти повлияли зле или добре!"

Добре е да си изясним, че ние сме станали самите себе си, благодарение на тези срещи. В земния живот обикновено размисляме върху нашите срещи с хората от гледна точка на това, дали един човек ни е бил полезен или не. Но често става ясно, че това, което сме възприемали като нещо положително, се оказва нещо не толкова добро, а понякога и напосоки отрицателно. Случва се и обратното. Нашият двойник е този, който обикновено се намесва и възпрепятства намирането на правилните отговори.

Според Гудрун Буркхард, не съществува сериозна биографична работа без задълбочено разглеждане на проблема за двойника на човешкото същество. Тя ни припомня, че след смъртта астралното тяло не се разтваря напълно в астралното поле. Една част от него остава в Лунната сфера, където се запазва, за да я вплетем отново с душата си при обратното ни връщане. Именно тази част е нашата сянка или нашият двойник. Сянката е тъмната страна на нашата душа, а тя е тъмна, защото светлината не пада върху нея. В думата „двойник“ намира израз това, че той ни съпътства през целия земен живот и е носител на всички негативни качества на човека. В биографичната работа учениците на Буркхард се опитват да осветят част от тази сянка и да я издигнат в светлината на съзнанието, за да бъде спасена. Но за да може да се работи над нейното преобразяване, преди това трябва да се извлече от сферата на безсъзнателното.

Как се проявява сянката в практическия живот? При продължителен съвместен живот с друг човек, се забелязва как множество дребни неща в другия човек започват да пречат. Особено ако съжителството е в тясно пространство. Буркхард споделя: "В моите семинари аз имах един случай, когато съпругът е поканил на вечеря гости, но съпругата вече си е легнала да спи. На сутринта тя намира в кухнята много празни бутилки и неизмити чаши и чинии. В нея се надига гняв: „Винаги едно и също!“ Пред вътрешния й взор се изправя целият негативен образ на съпруга, но тя си казва: "Той имаше трудна седмица, аз сама ще почистя всичко." В този случай сянката губи властта си. Повечето хора биха постъпили по същия начин, но го правят против волята си и ругаят на ум или на глас. Тогава именно сянката расте. Да, при такива обстоятелства тя нараства толкова, че може напълно да затъмни личността на другия човек."

Така възниква опасност да не можем да видим личността заради сянката. И тогава вече всичко в другия човек започва да пречи. При други обстоятелства ние срещаме чо-

век, в когото има нещо, което особено много не ни харесва. Тогава ние трябва да се попитаме: „Какво всъщност се крие зад това? Може би това е нещо, което живее в мен самия като сянка и аз не мога все още да го преодоляя.” Голяма част от нашите срещи са така болезнени, защото ние откриваме нашия двойник в тях като в огледало. Една от най-трудните задачи е да имаме смелост да разпознаем своя двойник, да го приемем и да осъзнаем, че той не е моят Аз, но ми принадлежи. Двойникът трябва да бъде освободен, а не потискан. В двойника се намира част от нас, която ние не познаваме.

Понякога двойникът може да бъде спасен само чрез дела, извършени от любов, защото любовта е спасителят на злото в човека. Но бихме могли да се опитаме да направим и друго. Ако не храним двойника с нашите емоции, бихме могли да го уморим от глад. А той се храни предимно с отрицателните мисли и чувства. В случаите, когато човек продължително е отдаден на външни сетивни впечатления, духовно-творческата му потентност отслабва и той живее с една душевно-телесна имунна слабост. Тогава двойникът укрепва и все повече се храни с неговите оправдания, полустини и разкрасявани обяснения. Изкореняването на двойника от тази благодатна почва се постига с много усилия и кристална честност. А противодействащите сили непрекъснато ни се противопоставят, защото за тях всеки от нас е необикновено интересен и важен.

Всяка сериозна биографична работа включва изясняване на кармичните връзки. Когато говорим за тези връзки, е добре да си припомним едно правило, което знаем от Рудолф Щайнер. Кармически свързаните хора преминават на групи през развитието на човечеството и винаги отново и отново се срещат на Земята. Ние не се срещаме на Земята с хора, които в миналото са били инкарнирани в различно от нашето време. Това правило е много важно за биографичната работа. Повечето хора се срещат както между смъртта и едно ново раждане, така и в земния си живот. А съдбата ни до голяма степен зависи от нашите срещи в живота с хората. Съдбоносните връзки ни показват, че те не могат да бъдат заложени в един земен живот между раждането и смъртта. Начинът, по който ние срещаме други хора в живота си, твърде ясно ни говори за това. Във взаимното изживяване на отношенията с хората може да се види, че кармата изобщо не противоречи на това, което ние носим в себе си като свободни усещания, свободни действия и свободни решения. В биографичната работа се изследва и бъдещата карма. Духовното изследване показва кога и къде кармата действа така, че тя сега се създава, в кои случаи новите кармически отношения са започнали в този земен живот.

Биографичната работа в семинарите на Буркхард включва и няколко упражнения за обективизация на събитията. Методиката за вглъбяването в събитията на собствената биография е необходима, за да не влачим в подсъзнанието си непреработени събития от миналото. Участниците отначало избират по едно събитие от всяка седемлетка, което им е оставило най-силно впечатление. Добре е да си представят това събитие колкото е възможно по-живо и нагледно. След това се опитват да отговорят на въпросите: „На колко

години съм бил; как съм бил облечен; как съм изглеждал; къде се е случило събитието; какви хора са присъствали и кои са взели участие; какво е било обкръжението?” Много важна крачка е да си отговорят на въпросите: „Как се чувствах тогава; какво се случи след това; какви бяха последствията и какво се беше случило непосредствено преди това събитие?” Едва след това се пристъпва към рисуване на сцената или моделиране. Всеки участник показва и обяснява на останалите участници нарисуваното от него или това, което е моделирал. Другите участници му задават уточняващи въпроси и всички заедно се стремят да предадат събитието колкото е възможно по-образно. Накрая този участник, чийто случай се разглежда, разкрива своите чувства, които е изпитвал по време на събитието. И дори е възможно да се опита да изрази събитието с жест, доколкото това е възможно. По този начин всеки описва своето събитие. По-късно всички участници могат да се опитат да опишат как самите те са успели да изживеят описаното събитие и какъв е бил образът, който те са „видели”, докато другият е разказвал за себе си. Например: „Аз виждам, че си представяш себе си толкова висок, колкото твоя баща.” Следващата крачка е един опит да се изясни дали това събитие е единствено и несравнимо или то е архетипно за съответната седемлетка. Последната крачка е да се работи над въпроса: какви последствия е имало това събитие за моя по-нататъшен живот. С това процесът е завършен. Резултатът е в това, че въпросният човек може да продължи да живее своя живот, като вече е отхвърлил налягането върху психиката, което досега е произтичало от това събитие. Ако резултатът не е постигнат и натоварването продължава, желателно е да се продължи биографичната работа с въпроса: „Какво преобразяване на това събитие аз бих искал да видя в живота си по-нататък?”

Индивидуалната биографична работа никога не приключва. Но още преди участникът в нея да е проникнал с обикновеното съзнание във всички биографични закономерности, той се опитва сериозно и радикално да промени своя живот. Духовните сили на биографията чакат да бъдат откривани методично и много търпеливо, с постоянство и грижа. Това е много дълъг път, който започва с благодарност и продължава с усещането, че нищо не е изгубено и всички открития си заслужават усилията.

Веселина Велкова

Гудрин Буркхард - лекар, терапевт и автор. Родена е в Бразилия, където живее и работи. Съучредител е на клиниката „Тобиас и Артемезия” в Сан Паоло, в която води курсове по биография. Гудрин Буркхард изнася лекции по целия свят и е автор на „Житейски модели и тяхното значение“ (Флорис 1997) и „Биографични консултации“ (Флорис 2007).

ИДВАНЕТО НА АНТИХРИСТА

В предната глава обрисовахме теорията и бъдещата картина, но трябва отново да подчертаем, че много от нещата са вече история. Ние преживяхме касапницата и други ефекти от войните, чиито ужас може да бъде разбран само като резултат от обсебването на определени хора от ариманични същества. И въпреки това, разгледаното е само прелюдия към още по-силни демонични атаки, кулминацията на които ще бъде появяването на Антихриста. В миналото е имало много пророчества в тази насока. Всеки, склонен към сензационност и мистичност можа да стане обект на нездравословни и фантастични догадки. Историята на християнството познава цяла серия от епидемични масови психози, предизвикани от предполагаеми идвания на Антихриста. В допълнение се появява тенденция да се търси противника на Бог в лицето на исторически личности, заплашващи с поведението си християнството. Загадъчното посочване на числото 666 в „Апокалипсиса на Йоан“ е било интерпретирано като името на римския император Нерон. В по-нови времена реформаторите са приемали папата като Антихрист, някои пък посочвали турското нашествие, Наполеон, Хитлер и др. Съвременният рационалист не приема тези предположения и ги определя като глупаво и преувеличено суеверие. Но и скептицизма няма по-добра основа от християнските пророчества. Идеята за Антихриста се интерпретира луциферично или ариманично. Душите, склонни към луциферичен ентузиазъм се отнасят към идеята с безкрайни фантазии, а умовете, управлявани от ариманичен скептицизъм – с неверие и духовна слепота.

Пророчеството за идването на Антихриста се насочва обратно към самия Христос. Той открива на учениците си тази тайна като последен завет в проповедта на Елеонската планина. С особено мрачни думи разкрива част от картината на бъдещето, когато ще настъпи голяма криза и индивидът ще трябва да решава дали да остане свързан с Христос или да следва противника му. От многото знаци, сочещи това време, Христос посочва три, които са най-важни за часа на Антихриста: „Когато видите мерзостта, която докарва запустение“ (Матей 24-15), ще дойде човек, представящ се за Христос и ще се появят фалшиви пророци. „Мерзостта за запустението“ е образ от книгата на пророк Данаил, която Христос цитира. Той е праобраз на оскверняване на най-святото от свялото. Издигнат и обожествяван е олтар, на който крилата на Херувима разкриват присъствието на най-висши ангели и демони. Култът и тайнствата на олтара, център на Божието присъствие и активност ще бъдат променени, за да се предизвикат силите на тъмнината. Тези сили ще превърнат Божиите тайнства в тяхната демонична противоположност за съзнателно осъществяване на зли намерения. „Мерзостта на запустението“ е образ, показващ как човекът ще стане жертва на черна магия от грандиозен мащаб. Съвременните хора едва ли знаят какво се подразбира под това. Представите им обикновено се свеждат до съществуване на тайни шарлатански интриги и перверзии. Всъщност истинската черна магия, която до сега е била ограничавана,

има за цел ритуали, призоваващи директното присъствие на ариманични сили. Това трябва да се има предвид, когато се мисли за „Мерзостта на запустението“.

Фалшивите пророци не са просто странни, безопасни фанатици, които се появяват на различни места, проповядват спасение на света и печелят наивни привърженици. Казва се, че те ще използват знамения и чудеса. Ние трябва да ги разгледаме като хора с висш ариманичен интелект и луциферична гениалност. Те ще имат свръхсетивни способности и сили и по свой начин ще са активни не само в религиозната сфера. Те ще могат да бъдат убедителни в политическия, икономическия, а защо не и в културния живот чрез вършене на очевидни чудеса. Това ще им създаде религиозно влияние и авторитет и много хора няма да се съмняват във висшата им мисия. Днес някои добре известни настоящи феномени могат да се разглеждат като подготовка за този бъдещ момент. Специално в политиката развитието в това направление изглежда интензивно и пълно с изненади. Много трудно ще бъде да се отрече авторитета на този, който притежава свръхсетивни сили. Различаването на ариманично-луциферичната гениалност от истинската духовност ще бъде много трудно. Това не е въпрос на обикновено манипулиране чрез заблуждения и измами. В евангелието се казва, че дори „избраните“ могат да се подвеят от знаменията и чудесата ако не бъдат будни. Главна опасност ще са личностите, представящи се за Христос. Мошеници, самозванци и болни хора с религиозни илюзии ще се обявяват за Христос. Такива е имало винаги и те не са представлявали опасност за християнството. И в бъдеще те ще намират последователи, но не трябва да се приемат сериозно. Фалшивите подражатели на Христос, за които се говори в евангелието са от различен калибър. Нещо по-специално трябва да е включено в цялостната им личност, за да предизвикват съмнения и изкушения у сериозните, будни и убедени християни. Тези хора ще демонстрират превъзхождащи духовни сили, създавайки впечатление, че нещо божествено живее в тях. Това ще бъдат умения, които не се базират само на обикновените човешки способности, а на присъствието на луциферично-ариманични сили. Обявяващите се за Христос ще са хора, в които временното инкарниране на демоничните интелигенции ще продължава с години. Това, че Христос говори за много лъжливи самозванци предполага, че появата им може да се разбира като прелюдия към идването на самия Антихрист. В съборното послание на Йоан се казва: „Деца, последното време е. И както сте слушали, че иде антихрист, сега са се появили вече много антихристи. От това познаваме, че е последното време.“(2:18) Следователно Антихристът няма да се появи, докато многото, които са активни в неговия дух не подготвят условията. В този смисъл Йоан казва: „Това е духът на антихриста, за когото сте слушали, че иде, но и сега е вече в света.“(4:3)

Във второто писмо на апостол Павел до солуняните намираме най-важния коментар за Антихриста: „Никой да не

ви измами по никои начин, защото това няма да бъде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човека на греха, осъдения на погибел, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение щото той седи (като Бог) в божия храм и представя себе си за Бог.”(2:3, 4) Ето още как Павел посочва тези събития: „Това е тайната на беззаконието, което вече действа ... но няма да бъде извършено, докато не се отдръпне оня, който я възпира сега.”(2:7) Той пророкува, че Сатаната – Ариман ще използва лъжливи знаци и чудеса за съблазняване и че „Бог ще им изпрати действия на заблуди, за да повярват на лъжата.”(2:11)

Каква, в края на краищата, е мистерията на Антихриста? Ариман е духовно същество от цялостния космически ред, който не може незабавно да се инкарнира и да живее като човек във физическо тяло на земята. Първо трябва да е активен в интелектуалното човешко съзнание, след това да проникне в цивилизацията и накрая да последват временни инкарнации в човешки индивиди. Целта на този процес е все повече да обхваща земята, така че в един момент възплъщаването му да стане възможно. Мистерията на злото представлява уникалното явяване на Ариман напълно инкарниран във физическо тяло на човешко същество. Днес съществуват хора, които са толкова наивни в духовните въпроси, че считат, че това световно събитие ще бъде изненадващо магическо чудо, случващо се пред очите на вкамененото човечество. Но космическото развитие, на което са подчинени също и Луцифер и Ариман, както и останалите Духовни същества е органичен процес, който се развива бавно и постепенно. Те не могат да действат по собствена воля, а се движат в граници, определени от Бог – Отец. Голямата криза, която се подготвя от демоничните сили в техен собствен интерес и ще реши съдбата на човечеството, бива повлияна и от добрите сили, които служат на Божествения свят и помагат на хората. Влиянието на Ариман върху човечеството трябва да се разглежда като подготвителен процес, предшестваш появата на Антихриста. Не може да се отрече, че посочването на Нерон и други исторически личности за „антихристи” са частично верни, защото така, на практика се подготвят онези личности, които ще станат „гласът на Ариман”. Чрез тях той постига целта си – един ден да работи с пълното си демонично величие на земята.

Ясновидци като евангелиста Йоан предсказват тези събития, за да не бъде човечеството тотално неподготвено за най-голямата криза в духовното развитие. Кризата не може да бъде спестена. Тя е дадена на човека, за да отстрани най-лошото от нападението на Антихриста.* Нищо не му помага така, както човешката наивност. Без правилното разбиране на събитието на Голгота и живата връзка с продължаващата да действа сила на възкръсналия Христос, човечеството би било безпомощно пред лицето на това, което идва.

Когато Христос се инкарнира в човека Исус от Наза-

рет, „словото стана плът”. (Йоан, 1:14) В близко бъдеще този изпълнен със светлина праобраз ще се контролира от своята тъмна противоположност – инкарниране на демоничното в човешко същество. И двете събития са изцяло открити видими факти. Те са едновременно земни и свръхсетивни. Чрез Мистерията на Голгота божествено същество влезе в земния свят и отдаде себе си на човечеството като мълчалив, активен импулс на любовта и жертва своята собствена божествена сила. Той не налага, а апелира към свободната човешка воля. Сигурно е, че по време на появяването на Ариман, човечеството ще бъде парализирано от неговите магии, внушения и влияние на човешките страсти. Доброто не доминира, а лекува, докато злото използва насилие и разрушава. В евангелието идването на Антихриста е показано като нещо неизбежно. То трябва да се случи и да хвърли сянка на всички, живеещи на земята. И все пак всяка личност ще има възможност за свободен избор как да се отнесе към това изпитание. Остава отворен въпросът кой ще го преодолее. Със силни думи на хората се напомня да правят всичко, което е по силите им за извличане на духовна подкрепа и благословия срещу това неотменимо събитие: „Бдете и се молете, за да не попаднете в изкушение!” (Матей, 26:41)

Будност на съзнанието и молитвена преданост към Божественото са двете оръжия, дадени на човечеството за преодоляване нападението на Антихриста и победата на Доброто. По всякакъв възможен начин тъмните сили ще искат да засенчат способността за чисто мислене и съответстващи решения. Едно от най-силните оръжия на злото е неговата маскировка – той може да приложи цялата си сила, когато е срит. Чрез свръх човешка интелектуалност той ще се опита да запази целите и собственото си същество неразпознаваеми. Това е причината Ариман да приеме формата на Христос. Всички предишни опити са били ефективни, защото не са разпознати. Разпознаването на злото е и началото на побеждаването му. Пред образа на собственото си същество, отразено в огледалото на здравото антропософско мислене, злото трябва да отстъпи. Правилната преценка и разглеждане са средствата за победа над Ариман. Друго средство е молитвата, но не остарялата, умоляваща за снизхождение, бедна на чувства и воля молитва, а силната, дадена от великите личности на средновековието. Тази молитва трябва да се възстанови. Медитативната молитва, изпълнена с вътрешна преданост е способна да измоли благодат и божествена сила, подобно на общата молитва пред олтара на Християнската общност. Ако индивидът се научи да разбира дълбочината на задачата, скрита зад „простото” поучаване да бдим и се молим, той ще допринесе със своя дял за противопоставянето на Ариман.** Човек може да започне да се съмнява дали силата на неговото съзнание и молитва е достатъчна, предвид терора на злото и гигантските сили, които то управлява. Ако някой разреши на мисле-

* Образно казано Луцифер и Ариман са изпитната комисия, чрез която човек се учи да побеждава злото, може да се издигне и бъде допуснат в „Божие царство”. (бел. на преводача)

** Възможно е „бдете” да се отнася главно за аристотелиците, които в по-голямата си част са в антропософските общества, а „молете се” – за платониците, които преобладават в Християнската общност. Разбира се, тогава всеки трябва да владее в еднаква степен и двете способности. (бел. на преводача)

нето на злото да доминира, то ще парализира и премахне цялата надежда за спасение. Наистина ще е повърхностно, нереалистично и опасно да не искаш да видиш бездната, но е истина също, че не само тя съществува в този свят. Развитието на злото винаги е конфрнтирано от нарастване и засилване и на доброто.

Из книгата „Тайната на злото“

Автор: Алфред Шутце

Превод: Йордан Димитров

Авторът Алфред Шутце (1903-1972) е ръкоположен за свещеник на християнската общност през 1927 г. Работил

е в Стетин (сега Щечин в Полша) и след това във Франкфурт. В тази своя класическа творба той твърди, че можем да се справим с проблемите на злото като го разпознаем в многото му форми. По-специално разграничава две противоположни форми на злото, чието загадъчно развитие проследява в митологията, литературата и научната мисъл. В същото време понякога може да е трудно да видим злото сред очевидния стремеж към добро. В книгата се описват и начините за противопоставяне на злото и подходи, които биха могли да помогнат на търсещите и устремени към доброто човешки души.

АБСУРДНОСТТА НА КЛИМАТИЧНАТА РЕЛИГИЯ

Медийният шум във връзка с промените в климата, за които се твърди, че са предизвикани от човека, достигна оглушително ниво. Масмедите непрекъснато разпространяват информация за скорошната обреченост на земята, ако не бъдат взети драстични, решителни мерки – и то веднага, незабавно – за защита на климата, най-вече чрез ограничаване и регулиране на емисиите въглероден диоксид (CO₂). Всеки, който дръзне да се усъмни в това, е заклеймяван като „отрицател на климата“ и дори еретик. Няма да е преувеличено, ако говорим за климатична религия. Критични гласове по тази тема почти няма в печатните и електронните медии. По този начин публикуваните мнения пораждат доста деформирано впечатление, както може да установи всеки, който се допитва и до алтернативни новинарски източници или книги на тази тема. Непредубеденият и трезв размисъл показва, че цялото вълнение е безпочвена и нереалистична теория, огромна климатична измама, абсурдността на която е трудно да се надмине. В своите „Максими и размисли“ Гьоте съвсем точно отбелязва: „Ако някой иска да измами хората, трябва първо да накара абсурдното да изглежда възможно“.

По-долу ще се опитаме да изясним защо причините за промените в климата, които несъмнено продължават от хилядолетия и милиони години, са естествени, и защо емисиите CO₂ от човешката дейност нямат значително влияние върху тези промени. За по-голяма яснота трябва да подчертаем, че за разлика от безсмислената „защита на климата“ предприемането на конкретни мерки за запазването на околната среда има смисъл и че понякога такива мерки са спешно необходими (напр. срещу замърсяването на океаните с пластмаса или срещу опасната за здравето радиация от мобилни телефони, която драстично ще нарасне чрез планираното въвеждане на 5G мрежата).

Поради твърденията за причинените от човека климатични промени тъй наречената Междуправителствена експертна група по климатичните промени към ООН (IPCC) обяви целта си да ограничи глобалното затопляне под 1.5 градуса в сравнение с нивото от пред-индустриалната ера. Какви са основните предположения за формулирането на тази цел? Първо, че по принцип е възможно да се измери глобална средна температура, второ, че измерената глобал-

на температура от пред-индустриалната ера е валидна отправна точка или постижим идеал, и трето, че човечеството може да повлияе върху глобалното затопляне (климата).

Какво е всъщност климатът?

Според Световната метеорологичната организация под понятието климат се подразбират средните стойности на атмосферните условия, характерни за даден район за период от 30 години. Следователно, климатът е само абстракция, средно състояние на атмосферните условия, докато последните са нещо конкретно. Времето (като атмосферни условия) е текущото състояние на атмосферата в определен район и за определен период, при което то може да се променя значително в рамките на един ден на същото място. Средната дневна или нощна температура не подсказват нищо за това колко горещо или студено може да бъде в даден час. Основни елементи на климата са космическата радиация (главно слънчевата), температурата и влажността на въздуха, въздушното налягане, вятърът и валежите. За разлика от множеството климатични зони (тропически, сухи, умерени, студени, полярни), глобален климат няма. Изсичането на горите и застрояването на големи градски конгломерати (ефектът на топлинния градски остров) действително оказват влияние, макар и много слабо, върху местните климатични условия. Но хората не могат да променят атмосферните събития, формиращи времето, нито да ги прогнозираат за повече от няколко дни. Човекът не може да „защитава“ времето (още по-малко климата!). Той може единствено да защитава себе си от времето.

Възможно ли е да се измери глобална температура?

Дори да приемем, че глобалната температура може да се определи чрез обединяване на местните стойности в регионални, национални, континентални и глобални средни стойности, как ще бъде осъществено измерването? Сравними ли са условията? Кой избира точките, подлежащи на измерване? Дали те са равномерно разпределени върху цялата земна повърхност? В океаните (71% от земната повърхност) няма фиксирани точки за измерване, както на сушата, а в Антарктика са много малко на брой. Според метеоролози температурните измервания са най-големият проблем в тях-

ната професия. Къде и как се правят измерванията? Много деликатна тема е въпросът за сравнението на температурните промени през последните десетилетия или дори столетия. В докторската си дисертация Михаил Лимбург, инженер в областта на метрологията и статистическите грешки, идва до ясното заключение, че данните от извършваните измервания на времето в исторически план не позволяват да се изчислят промените на „средната глобална температура“ до точност една десета от градуса. Неизбежната остатъчна несигурност е поне толкова голяма, колкото цялата официално декларирана промяна за период от 150 години, а може би в пъти по-голяма. Докторската дисертация на Лимбург не е призната, защото не отговаря на политическата програма и при известни обстоятелства би могла да застраши субсидиите за проекти, свързани с „глобалното затопляне, предизвикано от човека“ и „възобновяемите енергии“.

IPCC като дискредитирана политическа организация

Междуправителствена експертна група по климатичните промени към ООН е политическа организация, основана през 1988 г. с цел предприемане на научни изследвания в антропогенните (т.е. предизвиканите от човека) климатични промени. Още в Увода към Рамковата конвенция на ООН по изменението на климата (1992 г.) се посочва загрижеността на договарящите страни, че „човешката дейност води до значително нарастване на концентрациите парникови газове в атмосферата, защото те повишават естествения парников ефект и ще доведат до допълнително затопляне на земната повърхност и атмосферата, което ще засегне неблагоприятно естествените екосистеми и човечеството“.

Дефиницията за „изменение на климата“ в член 1 алинея 2 от Рамковата конвенция гласи съответно, че това „означава изменение на климата, пряко или непряко свързано с човешката дейност, което променя състава на глобалната атмосфера и се явява в допълнение към естествените колебания в климата, наблюдавани за сравними периоди от време“. С други думи, терминът „изменение на климата“ винаги се отнася само за предизвиканото от човека изменение, а дефиницията няма нищо общо с независимата, открита и безпристрастна наука, защото съдържа недопустимо тавтологично твърдение. Това, което подлежи на доказателство (значимо или дори сериозно човешко влияние върху климатичните промени), тук е вече предпоставено.

През 1995 г. излиза вторият Доклад за оценка на IPCC, свързан с невероятен скандал около очевидната манипулация на резултатите от страна на политически мотивираното ръководство на IPCC. Тогава учените за пръв път отчетоха, че в цитираните проучвания не се посочва никаква зависимост между повишените нива на парникови газове и наблюдаваните климатични промени, но председателят Берт Болин пише в окончателния си доклад: „Въпреки това, преобладаващите доказателствата показват забележимо човешко влияние върху глобалния климат“.

Признати учени от години протестираха безуспешно срещу спекулациите и манипулациите от страна на IPCC. През 1997 г. е сключен Протоколът от Киото, който доведе до стотици милиарди долари разходи за „защита на клима-

та“. Това още веднъж провокира ожесточената съпротива на много учени срещу политическата псевдо-наука на ООН. Тази съпротива намери израз в тъй наречената Петиция на щата Орегон през 1998 г., иницирана от проф. Фредерик Зайц, бивш Председател на Академията на науките (в САЩ) и подписана от 31 хиляди учени от всички дисциплини.

Третият Доклад за оценка на IPCC от 2001 г. също е свързан със скандал, този път за тъй наречения „хокеен стик“ – графика, която показва рязко покачване на реконструираната глобална температура на земята през последните години. Графиката е невярна и отдавна е опровергана от няколко изследователски групи. Нейният автор – Майкъл Ман от Пенсилванския университет – дава под съд за клевета Тимъти Бол, един от най-безкомпромисните критици. Бол обвинява Ман в манипулиране на алгоритъма, който винаги показва повишение, независимо от данните, които му се подават, и твърди, че мястото на Ман като мошеник е в държавния затвор, а не в Пенсилванския университет. Майкъл Ман отказва да изпълни искането на Върховния съд на Британска Колумбия да разкрие алгоритъма и използваните данни за доказване точността на графиката, предпочитайки 10 години по-късно да загуби делото, което сам започва. Съдът прекратява делото през август 2019 г. и присъжда на Ман да заплати всички разходи по него, които възлизат на милиони. Тъй наречените „висококачествени медии“ запазват красноречиво мълчание за изхода от процеса. Поведението на Майкъл Ман е убедително доказателство, което не се нуждае от коментар. Графиката е обвита в тайнственост и не подлежи на изследване. От друга страна, науката предполага прозрачност, възпроизводимост и възможност за проверка.

Климатгейт 2009

През 2009 г. са разкрити и други манипулации, този път от климатолози, в тъй наречения Климатгейт скандал, когато данни от важен изследователски институт по климатология стават публично известни. Неизвестни лица или групи успяват да копират данни от сървъра на Отдела за климатични изследвания към Университета на Източна Англия: повече от 3 хиляди вътрешни имейли и 72 файла изведнъж стават публично достъпни в интернет. Имейлите принадлежат на известни климатолози, които споделят как се справят с критиките, как променят данните, за да паснат на официалната теория, и как да се бойкотират критикуващите журналисти. Резултатът предизвиква огромен протест в пресата на англоговорящите страни. Уводната статия във „Вашингтон таймс“ отбелязва под заглавието „Прикриването на глобалното захлаждане“: „Разкритията на Климатгейт изобличаха безпрецедентен и координиран опит на академици да изопачат резултати от изследвания с политическа цел“. Шумът, който този случай предизвиква, се дължи изцяло на огромното значение на британския институт. Отделът за климатични изследвания към Университета на Източна Англия е един от четирите световни институти, които предоставят на IPCC „официални“ данни за температурата. Скандалът обаче не води до почти никакви последици. В континентална Европа и особено в Германия, проблемът е заметен под килима.

Има ли идеална глобална температура?

Дори ако глобалната температура можеше да се измери надеждно, следващият въпрос би трябвало да бъде дали изобщо има идеална средна глобална температура. Представителите на антропогенните промени в климата твърдят, че климатът се „дестабилизира“ от началото на индустриалната епоха (около 1850 г.) и че трябва да се направи всичко за ограничаването на по-нататъшната му промяна. Те считат, че референтната стойност на температурата на повърхността на земята е 15° С. Това изчисление може да се получи от естествения парников ефект – поради парниковите газове в атмосферата (особено водни изпарения, въглероден двуокис и метан), които пропускат късовълновата слънчева светлина на земята. За разлика от нея, отразяваната от земята дълговълнова топлинна радиация (инфрачервения спектър) се спира. Без този ефект средната глобална температура щеше да бъде -18°С; с него обаче, тя е с 33°С по-висока. Този естествен парников ефект (без който животът на земята щеше да бъде невъзможен) трябва да се различава от друг ефект, дължим единствено на емисиите на парникови газове, произведени от човека.(1)

Не може да се говори за равновесие при 15°С. Откакто на земята има атмосферни условия и климат, те никога не са били в „равновесие“, а постоянно се променят. Цялата история на земята се състои от поредица (в повечето случаи много продължителни) ледени епохи и (обикновено по-кратки) топли периоди, в рамките на които са регистрирани големи температурни колебания. Няколко пъти на земята е било много по-топло от днес.

От друга страна, цялата хипотеза е неправилна от самото начало, защото не може да се докаже, че повишението на земната средна температура от -18°С на 15°С се основава единствено на естествения парников ефект. Няма убедителен експеримент за това. Проф. Райнхард Целнер, който през 2000-2003 г. беше Председател на Експертната група „Глобални екологични аспекти“ във Федералното министерство по образование и научни изследвания на Германия признава: „Така е, няма лабораторен експеримент, който пряко да доказва [глобално] затопляне поради поглъщането на инфрачервените лъчи от CO₂. Атмосферната система не може да се възпроизведе при стационарен експеримент поради относителните разлики в температура и налягането“. Проф. Джон Мичел, водещ автор в IPCC, казва: „Възможно е да се твърди, че затоплянето през XX век се дължи на човешка намеса, само ако се използват цифровите модели на климатичната система“. С други думи: Парниковият ефект явно не е физичен ефект, а само (компютърен) модел.

Климатолозите обаче сами признават, че този модел не е подходящ за прогнозиране. Работната група от IPCC пише: „Климатичната система е свързана нелинейна хаотична система. Затова е невъзможно да се правят дългосрочни прогнози за бъдещи климатични условия“. Това твърдение не означава само, че прогнозите по принцип са невъзможни. То означава още, че отделните фактори не могат да се изолират. Нелинейна означава, че няма линейна връзка между два фактора, т.е. няма съотношение. В резултат, не е възможно да се изолира човешкият фактор и да се изчисли

само неговия дял, ако (неуместно) се приеме, че всички други фактори остават непроменени.

CO₂ не води до „парников ефект“

Дори да се приеме хипотетично наличието на парников ефект, човечеството може да окаже влияние върху атмосферните условия и оттам върху климата в дългосрочен аспект, само ако CO₂ емисиите от човешка дейност значително допринасяха за това. Предполага се, че при височина от шест километра няма парникови газове, които да отразяват обратно към земята дълговълновата радиация, излъчвана от земята към космоса, и по този начин да нагриват земята. Във всеки случай, това не се отнася за CO₂, защото той е един път и половина по-тежък от въздуха и присъства в атмосферата главно близо до земята. Макар че заедно с други газове от комините или от превозните средства той първо се изхвърля нагоре, а след като се охлади потъва отново до земята, преминава в реките с дъжда и оттам в океаните, където се складира като H₂CO₃ (въглеродна киселина). На второ място, няма газове в космоса, които отразяват инфрачервената радиация; те само я поглъщат. Твърдението, че CO₂ и други тъй наречени „парникови газове“ отразяват инфрачервената топлинна радиация противоречи на законите в природата.

Земен парников ефект не съществува. Парниковите газове действат само защото предотвратяват въздушния обмен и поради това се нагриват. Но земята не е парник, защото е отворена термодинамична система, а не затворено пространство. Няма физичен експеримент, който да е доказал парниковия ефект, тъй като за това липсва научна основа. Всеки може да се убеди в това: охлаждането през нощта под безоблачно небе е безпогрешно доказателство.

В допълнение, влиянието на CO₂ е незначително във всеки парников ефект в сравнение с водата в атмосферата. Освен това, допълнителното повишение на концентрацията на атмосферен CO₂ не води непременно до допълнително повишение на температурата, защото инфрачервеното поглъщане от CO₂ е достатъчно наситено при днешната концентрация, както признава дори Германската федерална служба по околна среда. Такъв ефект може да се сравни с факта, че концентрацията на наситен солен разтвор не може да се повиши с добавянето на още сол. Дори само този факт, който е признат още през 1990 г. в Третия доклад на анкетната комисия към Германския парламент, наречен „Разпоредбата за защита на земната атмосфера“, поставя под въпрос смисъла на всички „мерки за защита на климата“.

CO₂ е необходим за живота

CO₂ е природен газ и не замърсява атмосферата. CO₂ е крайно необходим градивен материал за растителния свят (фотосинтеза), и жизненоважен за метаболизма при хората и животните. Целият ни организъм се състои от въглеродородни съединения. В парниците въздухът се обогатява с CO₂, за да се подпомогне растежа.

Въздухът се състои от 78.08% азот и 20.94% кислород. Останалото е аргон (0.93%), водни пари и остатъчни газове. CO₂ е остатъчен газ, чието сегашно количество в атмосфере-

рата е само 0.038%. Както е известно, естествените процеси в океаните и вулканите, при насекомите и бактериите, както и при гниенето на растенията, произвеждат 97% от CO_2 , който се влива във въздуха. Някои източници на CO_2 , като изпускането на газове от земните пластовете или подводните вулкани, не са известни. Океаните, които покриват 71% от земната повърхност, са гигантски буфер на CO_2 , около 50 пъти по-голям от атмосферата. Променливото изпускане на газове от тези океани е причина за променливия CO_2 във въздуха. Както и при другите газове, при CO_2 разтворимостта във вода намалява с повишаването на температурата. При повишаване температурата на океаните, те освобождават CO_2 в атмосферата. Затова атмосферното съдържание на CO_2 се повишава с повишаването на температурата. В резултат, цялата човешка цивилизация произвежда по-малко от 3% от природните емисии.

С други думи, оказва се, че количеството CO_2 , произведено от човешката дейност в атмосферата възлиза на огромната цифра 0.00114% (3% от 0.038%; може и да закръглите цифрата или да я удвоите, ако искате да отчетете и колебанията). Дори да съществуваше парников ефект, както се твърди, влиянието на хората е незначително. За да замъглят очевидната абсурдност, главните герои на измислената климатична катастрофа претендират, че трябва да различаваме между естествения CO_2 цикъл и допълнителния CO_2 , отделен при изгарянето на изкопаемите горива. Последният не може да се абсорбира от естествения цикъл и остава в атмосферата. Затова в компютърните модели се приема, че естественият компонент е константа (или дори се редуцира чрез манипулиране на данните). Всеки, у когото все още е останал малко здрав разум, ще се зачуди как е възможно атмосферата на земята да различава CO_2 молекулите от естествен произход, които служат за стабилността на цикъла, и лошите CO_2 молекули от човешки произход, които могат да преобърнат катастрофално системата.

С оглед на тази ситуация, не може да се опише по друг начин, освен като гротеска, последното изискване от поддръжниците на климатичната религия за отрицателни емисии, т.е. освен другите неща, отстраняването на CO_2 от въздуха и складирането му под земята. (2) Това ни напомня на известната шега на жителите на гр. Шилда, които улавяли слънчевата светлина в кофи и торби, за да я пренесат в новото си кметство – сграда, построена без прозорци.

Важна е собствената преценка

Не е необходимо да се цитират други подробности, за да се покаже абсурдността на климатичната религия. Всеки, обаче, може и трябва сам да проучи това. Самостоятелната преценка е задължителна, защото в епохата на съзнателната душа никой не трябва да вярва нещо без да го провери, позовавайки се само на авторитети. Има доста възможности да се получи балансирана информация. Непрекъснато утвърждавания консенсус от 97% на „науката“ по въпроса за антропогенните климатични промени е неверен и отдавна е опроверган. Няма никакъв консенсус, а огромно несъгласие от страна на много учени срещу твърденията на климатичната религия (като цяло критиците със сигурност са болшин-

ство).

Вече споменахме Петицията на щата Орегон. В заключението ѝ се посочва, че хипотезата за „антропологичното глобално затопляне“ почива единствено върху компютърно моделирани сценарии на бъдещето, които не само че нямат никаква емпирична основа, но дори се опровергават от множество наблюдения. Няма причина да се ограничават произведените от човека CO_2 емисии. Освен нея, „Хайделбергският апел“ от 1992 г., „Манифеста за климата в Хайлигенрот“ от 2007 г. и последната петиция от 90 италиански учени през 2019 г. преценяват скептично политически насочената климатична религия. Информация може да се получи и от интернет страницата на Европейския институт по климата и енергията (EIKE), учреден в Хановер през 2007 г. като частна инициатива, защото това, което се представя от германската политика, германските медии и някои институти във връзка с основните факти за климата и екстремните климатични явления, е фактически невярно и идеологически насочено с очевидното намерение в дебатите да се въведе „политика на страха“. Вестник „Експресцайтунг“ в Базел помести подробен анализ на теорията за тъй наречените антропогенни климатични промени (брой от 9 август 2017 г.). Фактите, публикувани в списанието „COMPACT“, ориентирано към климатичните промени, опровергават истерията (октомври 2017 г.). На своята интернет страница, Оливър Яних е събрал много линкове към научни източници, свързани с климатичната измама.

Каква е целта на гигантската измама с климатичните промени?

EIKE обобщава причината за измамата с климатичните промени по следния начин: „Най-важната мотивация за ожесточените дебати на тема CO_2 и глобалното затопляне е съвсем проста: в основата ѝ не лежи науката, а парите и в този случай става въпрос за много пари.“ Дебатите се разпалват умело и системно от медиите през годините, а страхът от предполагаемата климатична катастрофа кара политиките да предприемат мерки за „защита на климата“, насърчавайки тъй наречените възобновяеми енергийни източници, обемът на които вече достигна стотици милиарди в целия свят. Освен това, учредени са стотици изследователски институти, които се занимават изцяло или поне преобладаващо с тези теми. Всяко разклащане на хипотезата за CO_2 като „климатичен убиец“, който разболява земята ни, ще застраши печалбите на съответните инвеститори, както и съществуването на създадените с тази цел изследователски институти и центрове. Има свръхбогати личности с мисионерско съзнание, които правят дарения от много милиони. Не трябва да се забравя, че измамата отваря пазар за милиарди долари (напр. търговията със сертификати за CO_2 емисии) и за много правителства е добре дошло средство да измъкнат допълнителни милиарди от гражданите си в наше време на изключителна задължност на домакинствата. Прилагането на такива средства се извършва с репресивни закони, ограничаващи гражданските свободи.

В „Капиталистическата конспирация“ Оливър Яних категорично и убедително характеризира трите най-важни

елемента на пропагандата, която си служи с измамата за климатичните промени: използването на лидери, формиращи общественото мнение, непрекъснатото повтаряне и апелът към чувствата и мотивите. Целта е нито повече, нито по-малко пълен контрол върху хората. Яних счита, че лъжата за CO₂ е дяволски отлично скроена. Тъй като във всеки производствен процес и дори при дишането, се отделя CO₂, всяка област в живота може да се регулира и контролира. Основният замисъл е контролиране на начина на живот, поведението на потребителите, производствените планове и ресурси. Препоръчвам книгата му, тъй като в нея се разглежда пазарната икономика, монетарната система, Германия и новия световен ред.(3)

Друга книга, която си заслужава да се прочете, въпреки че е доста разтеглена, е написана от метеоролога Волфганг Тюне, който цитира речта на Чърчил в Лондон на 14 май 1947 г. за крайната цел на „авторитетния всесилен световен ред“ с основаването на Съединени европейски щати като необходима първа стъпка към глобално супер-правителство. В борбата за климатично надмощие Тюне вижда парниковия проблем като парник на робството, необходим на световното правителство – парник, който вече е завършен, но остава отворен въпросът кой ще бъде неговият господар.(4)

Подготовка за земната инкарнация на Ариман

В лекциите си Рудолф Щайнер нееднократно посочва колко е важно да формираме преценки, които съответстват на реалността. Моделираните изчисления на климата може и да са верни в абстрактен смисъл (макар че дори това е съмнително, поради многото неизвестни фактори, за които се правят или пропускат да се направят прости предположения), но им липсва емпирична основа. Те са безполезни за разбирането, съобразено с реалността. От духовно-научна гледна точка не е трудно да се разпознае почерка на духовното същество, което инспирира измислицата за климатичните промени. Унищожавайки необходимия за живота CO₂, климатичната истерия се насочва срещу самия живот, което може да се разпознае като симптом и от факта, че някои жени, за да защитят климата, дори не искат да имат деца. Думите на Мефистофел в Гьотевия „Фауст“ са пряко свързани с този проблем: „Аз съм духът, който винаги отрицава! И с право, защото всичко, което възниква, си заслужава да бъде разрушено, така че по-добре нищо да не възниква“.

Ариман добре е подготвил земната си инкарнация в началото на третото хилядолетие. Рудолф Щайнер посочва, че това включва, между другото, механично-математичната оценка на света без духовен или душевен аспект и вярата в статистиката и числата (днешните компютърни модели).(5) Теорията за антропогенните климатични промени почива на тези два стълба и затова е лесна плячка за Ариман. Освен това, според указанията на Щайнер, инкарнацията на Ариман ще бъде подпомогната най-вече, ако хората отказват да утвърдят независим, свободен духовен живот: „Защото единствената сила, която има най-голям интерес от по-нататъшното сливане на културния с икономическия живот и с правовия ред е ариманичната сила“.(6) Инсценираната климатична истерия е отличен пример, защото пра-

вителствената подкрепа за изследванията на климатичните промени и политическото натрапване е в пълен контраст с независимия духовен живот. В тричленния социален организъм не могат да се изтръгнат милиарди чрез държавна принуда. Сигурно е „чисто съвпадение“, че движението „Петъци за бъдещето“ използва шестата буква от азбуката три пъти (FFF или 666).

Духовни аспекти на човека и климата

Ревностната вяра на много хора в религията на климатичните промени (не на последно място деца и подрастващи, които заради нея в петъците не ходят на училище) могат да повдигнат въпроса: Как да се обясни това по време, когато хората се считат за особено просветени и рационални? Освен политически предписаното втъпяване в училищата, роля играе и подсъзнателното предчувствие, че човекът е свързан с природата духовно и душевно, и упражнява влияние върху нея. Тук можем да си припомним лекциите на Щайнер за вътрешността на земята, в които се разглежда отношението между цялата морална структура на човечеството и духовните сили на земните пластове (обуславящо природни катаклизми като земетресения и вулканични изригвания) в смисъла на холистичната отговорност на човека и задачата му за трансформиране.(7)

Рудолф Щайнер дава и по-конкретни, полезни напътствия. На първо място той посочва, че душите ще се изчерпят откъм стойност и съдържание, ако не намерят някаква духовна ценност и смисъл. Защото през всяка епоха хората трябва да насочват мислите си към нещо, което няма нищо общо с външната реалност. „Под една или друга форма това ще им даде сили за доброто в свръхсетивния свят. Идеите, които не са свързани със свръхсетивното или не са оправдани в смисъла на свръхсетивната воля, също ще дадат сили на хората за свръхсетивния свят, но в този случай за света на Луцифер или Ариман. Човекът, обаче е така устроен, че духовното иска да намери израз в него. Той се нуждае от нещо, което не е свързано с външния свят. Ако дълго време отказва да го приеме в душата си, ще дойде реакцията и ще му се наложи да повярва. Това обаче ще обхване душата по странни начини“.(8)

От друга страна, Рудолф Щайнер посочва, че съвременната наука не осъзнава по-дълбоките връзки между човешкия живот и живота в света: „Направлението, което вятърът и атмосферните влияния са възприели днес, и следователно начинът, по който се развива ритъмът на нашия външен климат, е по същество продължение на ритмите, постигнати от правовия живот в социалния организъм през предишни епохи. Човекът стои в известна взаимовръзка с външната реалност, както и с реалността на природата. Важно е да се разбере, че всички процеси около нас в сферата на правата не са просто нещо абстрактно, направено от човека, което възниква и отново изчезва. Мисловното съдържание, което произхожда от сферата на правата, живее в следващата епоха на земното съществуване в атмосферата, във вибрациите, в цялата конфигурация и в движенията на атмосферата.“(9)

В съответствие с това, хората са отговорни за климата

на бъдещите епохи чрез начина, по който те оформят днес правната сфера. Ако се замислим за многобройните лоши закони и разпоредби, за пълната заблуда на международното и националното право, не на последно място във връзка с тъй наречените антропологични климатични промени, наистина трябва да очакваме, че бъдещите епохи ще трябва да се съобразяват с бурни природни и атмосферни катаклизми.

- (1) Виж интернет страницата на Световната метеорологична организация <https://public.wmo.int/en/our-mandate/focus-areas/environment/greenhouse%20gases>
- (2) Виж *Süddeutsche Zeitung* от 8 октомври 2018 г.
- (3) Оливер Яних: *Das kapitalismus-Komplott. Die geheimen Zirkel der macht und ihre Methoden*, Munich, 2012.
- (4) Волфганг Тюне: *Propheten im Kampf um den Klimathron. Wie mit Urängsten um Geld und Macht gekämpft wird*, Oppenheim 2011.

- (5) Лекция от 1 ноември 1919 г. в „Социалният ред от гледна точка на духовно-научното познание“, Събр. съч. 191
- (6) Лекция от 2 ноември 1919 г., пак там
- (7) Лекциите на Рудолф Щайнер за вътрешността на земята от 1906 г.
- (8) Лекция от 26 януари 1915 г. в „Съдбите на хората и съдбите на народите“, Събр. съч. 157
- (9) Лекция от 4 декември 1920 г. в „Духовната наука като познание за основните импулси на социалната организация“, Събр. съч. 199.

Джералд Брай
Цюрих (Швейцария)

Списание „*Сегашната епоха*“, ноември 2019 г.
Превод от английски: **Диана Ботушарова**

От 29 февруари до 1 март 2020 година в София се проведе кръгла маса на тема: Антропософската лечебна педагогика и социална арттерапия в България 2008 – 2020 г.

Инициатор на събитието е сдружение „Софера“. Програмата включваше ретроспекция на инициативите по лечебна педагогика и социална арттерапия от 2008 г. насам, представена от Мирослава Вахрам - валдорфски педагог, евритмични практики с елементи на лечебната евритмия - Галина Бертелсен и два хореографско-композиционни похвата в танц-терапията с Илиана Салазар. В последния ден имаше споделяне на личен опит за включващата общност в Дания Марята и представяне на проекта „Социален цирк за надежда“ - Галина Риом-Ройбек.

Сдружение Софера е инициатива за социална и обучителна ферма, намираща се в Илинденци, под характерните за региона бели варовикови мелове в подножието на Пирин. Мястото е известно с мраморните кариери и е същевременно пристан на голям брой скулптори и художници и добре познато като арт-средище. А още по-значими за избора на местоположението са чистата природа в Натура 2000, плодотворна и изпълнена с живот почва, мекият климат със средиземноморско влияние, посоченият от Ванга извор с лековита вода и близостта на силни енергийни центрове и минерални води. Софера е създадена с импулс да се превърне във включваща антропософски ориентирана социална общност, един уникален център, в основа на който да са практически занимания с биодинамично земеделие, но и различни занаятчийски работилници, арт-терапевтични практики, които да осигуряват място за достоен труд и живот на хора, нуждаещи се от специални грижи за душата. Сдружението е учредено от педагози, терапевти и силна родителска инициативност, а бъдещото развитие виждаме да расте заедно с нуждите на децата, на възраст между 7-14 години, което ни определя и в един съвсем ранен биографичен етап от нашия път. Именно това обуславя и дейностите ни, наред със земеделските практики - разширяване на земеделските площи с характерни за региона редки овощни култури, като нариви градини, райски ябълки, киви, хинап, бадеми, десертно грозде, а също и зеленчукови поликултурни градини с листни, плодни и кореноплодни видове, редуващи се според сезона, така и с провеждането на обучителни лагери за деца с и без трудности с гостуващи терапевти (насочени към сетивната осъзнатост, музикотерапията и арт-терапията) и участници

от младежкото направление като доброволци. Така представената картина е поканена, отправена към всички вас, мили читатели, които ще бъдем изпълнени с радост, да посрещнем, да разведем на място из нашите градини, да се запознаят с терапевтичните животни - наши верни помощници и първи приятели на децата, да опитате от плодовете (и зеленчуците) на нашия труд, да разменим семена или фиданки или да се включите в някои от практическите обучения.

Юридически инициативата ни развива официално дейност от едва две години, но първоначалният импулс се заражда още през 2008 г. с началото на семинара по антропософска лечебна педагогика и социална терапия и в много разговори и споделяне със Зорница Вълкова и САЛПСТ. Огромна е нашата благодарност към д-р Катя Цветкова, астроном, любител агроном и човек с дълбока духовност и фин усет, който пое председателството на Сдружението, както и към цялата отдаденост на екипа от ерготерапевти, психолози и специални педагози, които безвъзмездно и с голяма отговорност работят по дейността на Сдружението. Екипът ни се разраства и с валдорфски педагози като Десислава Евгениева, която със силна лична мотивираност, обич и всеотдайност към децата, разкрива големия си потенциал в тази сфера. Наша мечта е да сътрудничим с другите инициативи из страната, да се изгради мрежа от подобни центрове, които да поддържат единна посока и да подготвят почвата за един нов модел на общности, подобни на социални работилници на бъдещето, които да създават предпоставки за реализацията на троичния социален организъм.

Ирина Папаро

Покана

УС на Антропософското общество в България уведомява всички членове, че свиква редовното общо годишно събрание на 11 април 2020г. (събота).

Събранието ще се проведе в хотел Рила: гр. София, ул. „Цар Калоян“ № 6, от 13:00ч.

ДНЕВЕН РЕД:

1. Доклад от Председателя за дейността през 2019 г.
2. Приемане на Годишния финансов отчет за 2019 г.
3. Обсъждане и изказвания по доклада за дейността и финансовия отчет
4. Избор на членове на Управителния съвет и на председател
5. Решения за бъдеща дейност .

УС има предложение в бъдеще общите празници да се организират два пъти годишно.

Покана

Великденският празник на Антропософското общество ще се състои на 12 април 2020 г. (неделя) в хотел Рила: гр. София, ул. „Цар Калоян“ № 6, ет. мецанин, от 10.30 часа при следната програма:

- 10.30 ч. – Музика: Антика София
 11.00 ч – Календар на Душата, Великденско настроение
 11.10 ч – лекция на Трайчо Франгов
 12.00 ч – разговор в кръг за Великден
 13.30 ч – закриване на празника

Очакваме ви!

АНТРОПОСОФСКИ ГРУПИ

ВАРНА

Антропософска група
„Михайлова ковачница“
 Радослава Ангелова
 тел. 0878 478 638

СОФИЯ

Група **„Михаил“**
 Лалка Фингарова, тел. (02) 868 99 49;
 0888 263 741

Антропософски кръг **„Аристотел“**
 Доц. д-р Иванка Кирова,
 тел. (02) 831 78 74

Група **„Рудолф Щайнер“**
 Александър Бояджиев
 тел. 0888 406 095

Група **„Ариадна“**
 Диана Ботушарова
 тел. (02) 840 7643; 0879 923 866

Група **„ЛОГОС“**
 Константин Йорданов
 тел. 0894 515 355

Група **„Космософия“**
 Лиана Антонова, тел. (02) 856 67 35

Курсове по антропософска социална арт-терапия

За връзка:

Снежана Бечева 0887 049 946
 Вихра Калапишева 0887 152 335.

СТАРА ЗАГОРА

Група **„Антропос-София“**
 Дора Петрова, тел. (042) 643 500

Група **„Рудолф Щайнер“**
 Георги Акабалиев, тел. 0878 398 509

Евритмия за деца и възрастни
 Диана Демирева, тел. 0887559777,

Социална художествена терапия
„Дъгата на Дочка“
 Дора Петрова, тел. (042) 643 500

ЯМБОЛ

Група **„Светлина“**
 д-р Ива Манева, тел. 0887 179 057

ПЛОВДИВ

Група **„Мани“**
 Тони Кюмуджиян-0888992862
 Мартин Атанасов-0883604339

ФОНД за НАБИРАНЕ на СРЕДСТВА за закупуване на Антропософски дом в София (към АОб)

Дарителски сметки:

BGL BG24UNCR76301075590031
 USD BG10UNCR76301175509595
 EUR BG07UNCR76301475508630

Текуща наличност: 4735 лв.

За контакти:

Георги Акабалиев – 0878 398 509
 Александър Бояджиев – 0888 406 095
БЛАГОДАРИМ !

Скъпи приятели, уважаеми читатели на **„Антропософски вест“**, Всеки, който желае да изкаже мнение или коментар по разискваните в настоящия и бъдещите броеве на вестника теми, може да ни пише на е-mail: vestnik@aobg.org . **Очакваме ви.**
От редакцията

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Христина Ангелова
 Веселина Велкова
 Диана Ботушарова
 Юлия Стоянова
 Георги Акабалиев
 Тел: 0889 291988; 0897 728885
 е-mail: vestnik@aobg.org
 уебсайт: www.aobg.org

Отговорност за съдържанието на публикуваните материали носят единствено техните автори.